

CHRISTINE ÉS MADELEINE FÉRET-FLEURY

ATLANTISZ

2. A Fekete Királynő

Christine és Madeleine Féret-Fleury

ATLANTISZ

2. A FEKETE KIRÁLYNŐ

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2012

Ajánlás

*Charlotte-nak
és a kis Suzanne-nak...*

ELSŐ KÖNYV

Æ
elveszett
város

Malandria vára, Atlantisz Kilencedik Királysága

Legmagasabbik őrtornyából a Fekete Királynő birodalmát szemlélte. Semmi nem kerülhetett el a figyelmét: ha egy rabszolga felemelte volna fejét a korbács alatt, ha egy katona, abban a hiszemben, hogy eltakarja a várfal, leheveredett volna, azonnal megkapták volna a büntetésüket. Tegnap óta valami ködös szorongástól szaporábban vert a szíve. Talán az erdluitlák támadása fenyeget, azoké az állatfülű, úszóhártyás lábú, nevetséges törpéké, akiket néhány évvel ezelőtt úzött ki a birodalomból? Amikor ezek a sértődékeny teremtmények dühbe gurultak, vihart és fürgeteget zúdítottak az országra, elpusztítva a sovány kis termést. Nem mint ha a királynőt aggasztotta volna alattvalói jóléte, de

egy kiéhezett rabszolgától csak nevetségesen kis teljesítményt lehetett elvárni, és a Fekete Királynő semmit nem gyűlölt annyira, mint az eredménytelenséget.

A birodalmát ugyanis vasmarokkal vezette. Amióta ezt a hatalmas területet meghódította, kiirtva minden ott élőt, megsemmisítve szövetségesei hadseregét, maga köré gyűjtve az összes megvetett fajt, gonosztevőket, hatalomra éhes alattomosakat, mindenki rettegő borzongással ejtette ki a nevét. A Fekete Királynő még soha nem szenvedett vereséget, soha nem gyötörték kétségek.

A királynő ingerült türelmetlenséggel összebb húzta a vállára boruló selyemköpenyt, és elindult a bástyafalak mentén, rőtvrös haja csak úgy hullámozott világos bőrén. Malandria úrnője mindenkit megigézett, aki közletről vagy távolról látta. Szépsége ugyanolyan híres volt, mint kegyetlensége; szája után tömérdek férfi epekedett már, közülük soknak porba hullt a feje. Hú harcosok árulták el érte vezérüket, szolgáltatták ki városuk kulcsait, hagyták el asszonyaikat és gyermekeiket. Eldobták méltóságukat, becsületüket egy pillantás, egy mosoly reményében, de olykor csak rövid, nem túl gyötrelmes halál volt minden kegy, melyben részesültek.

A királynő közelebb lépett a bástya csipkés oromzatához, és újra a látóhatárt kezdte fürkészni, hátha rá-

jön, mi okozza rossz érzését. Földművesek, vadászok, lovászok, hordárok – szemmel láthatólag mindenki serényen végezte a dolgát. Mégis volt valami szokatlan a szeme elé táruló jól ismert látványban.

A fák csúcsa hajladozott, a fű lelapult, a várárok vizét hosszú hullámok fodrozták. A tornyok tetején lengtek a zászlók, még a királynő haja és ruhájának szárnyai is lobogtak.

PEDIG SZELLŐ SEM REZDÜLT.

A királynő most a várfal tövében lévő udvar felé fordította tekintetét. A tenyészetében nevelt behemótok, ezek az oroszlánfejű, denevérlábú, hatalmas szárnyas állatok, akik halfarkuknak köszönhetően még úszni is tudtak, izgatottnak látszottak. Orrlyukaik kitágultak, fülüket dús sörénnyel borított koponyájukra lapították, farkukkal csapkodtak, és megpróbálták megharapni a lovászokat, akik a vacsorájukat hozták. Az egyik ketrec ajtaja engedett dühödt rohamaiknak: az oda zárt négy behemót kitört, és rávetették magukat a szerencsétlen gondozókra, akik eldobálva a villákat és a véres hússal teli kosarakat, fejvesztve menekültek. De nem futottak elég gyorsan, a bestiák hamarosan utolérték és felfalták őket. Ez az iszonyatos látvány rövid, száraz nevetést csalt elő a királynő torkából.

– Micsoda mihasznák! – jegyezte meg. – De legalább azok, akik életben maradtak, majd jobban fognak igyekezni.

Hirtelen eltorzult az arca. A szája sarkában apró ráncok jelentek meg. Távolról szárnyak suhogása hallatszott, amit éles, erőszakos vijjogás követett.

– Uzrael!

A királynő kinyújtotta ökölbe szorított kezét: a sas hatalmas szárnyai reszkető puhasággal borultak rá. A madárból orrfacsaró dögszag áradt, amit úgy szippantott be, akár a legédesebb illatot.

– Megjöttem, úrnőm – rikoltotta az óriási madár, aranyszín szemét rászegezve.

És mielőtt még a királynő feltehetette volna az ajkára toluló kérdéseket, így folytatta:

– Láttam őt. És ő is látott engem. Még csak gyermek, rémült és tudatlan. Valamiféle börtönbe... barlangba volt bezárva. Nem gondolom, hogy veszélyt jelenthetne.

– Nem kérem, hogy gondolkodjál, Uzrael. És van is rá okom: a fejed éppoly üres, mint a szíved. Nem fáradtál ki? Reszketsz. A szárnyaidnak meg kellett küzdeniük ezzel a mozdulatlan, álnok levegővel. Nézz körül! Már majdnem túl késő van.

Kelet felé fordult, amerről már sötétedett.

– A morganeszek földje – mormogta. – A közelgő veszedelem kapcsolatban van velük. Nem tudom, hogyan, de ki fogom deríteni, és drágán megfizetnek a kevélységükért.

Könyörtelen mozdulattal felröppentette a madarat:

– *Indulj!* – parancsolta. – *Gyűjtsd össze minden gonosz nép vezérét, szervezz hadsereget, vesztegesd meg a többi királyság uralkodóit, hogy álljanak az én oldalamra! Meg kell erősítenünk a város védelmét, és kémeket kell küldenünk a földrész négy sarkába. Hát még mindig nem érted, Uzrael? Háború készülődik... olyan háború, amely, ha nem vigyázok, megváltoztatja a világ arculatát. A legszörnyűbb háború lesz, amit Atlantisz ismert!*

A kimerült sas útnak indult. A királynő sokáig követte tekintetével – amíg csak aprócska pont nem lett a felhők között.

– *Engedelmeskedni fognak* – mormogta. *Mindannyian. Van még egy adum, amelynek létezéséről egyelőre senkinek még csak sejtelme sincs.*

Mosoly futott át az arcán.

– *Megnézem, milyen egészségi állapotban van ifjú fogolynőm. Legfőbb ideje, hogy...*

Adel egy szivárvány belsejében ébredt fel. Arcán és szempilláin vízcseppek gyöngyöztek; cirógató szivárványszín sugarak vontak köré jóérzés-gubót. Cseppnyi fáradságot, szemernyi fájdalmat sem érzett. Csak hatalmas békét. Olyan gyönyörűségeset, hogy szeretett volna felolvadni, eltűnni benne. Mindörökre.

– Nem lehet! – suttogta agyában egy éles hang. – Még nem vagy kész. Szükségem van rád. Most gyere vissza! Gyere vissza!

Amikor kinyitotta a szemét, e szavak visszhangja – ki mondta ki őket? álmodott volna? – még mindig remegett benne. Felemelte a kezét, megérintette az arcát. Bőre száraz volt és langyos.

– A szivárvány...? – hebegte.

Egy magas ágyon feküdt, valami emelvényfélén, kényelmes párnák között. A helyiség, amelyben nem volt semmilyen más bútor, üres volt, de a kislány úgy érezte, mintha lenne ott valaki, aki azonnal eltűnt, amikor ő felébredt. Óvatosan elfordította a fejét, szemével végigpásztázta a csupasz falakat, majd felkönyökölt. Széles öböl nyílt egy állandóan remegő sápadtkék térségre. Adel, mintha csak rugó lökte volna fel, felült, és ámulтан felsóhajtott.

– A tenger...?

Nem a tenger volt, csak egy csatorna, csillogó vize egészen a látóhatárig húzódott, ahol beleolvadt a könnyű párába; kétoldalt buja növényzettel borított síkság nyújtózkodott. Magas hegyek rajzolódtak ki a távolban, és lágyan belesimultak a megművelt mezőkbe: népes csordák legelészték rajtuk, de túlságosan messze voltak ahhoz, hogy Adel lássa, milyen állatok alkotják őket.

A kislány lemászott fekhelyéről, és odament egy hatalmas tükörhöz, amely vaslábakon állt az ablak mellett. Megborzongott. Emlékfoszlányok jutottak eszébe, erőszakos jelenettöredékek, és velük a félelem, a szenvedés és a reménytelenség. A föld alatti tó... apja sírja, aki a Maelströmbe fulladt az anyjával és az őket elkísérő halással együtt... a kígyó, a kiéhezett, tátott szájú szörny... Majdnem meghalt, azt *kívánta*, bár csak meghalna. Hieronymus, az egykori tanító, aki bár elárulta őt, a legutolsó pillanatban feláldozta magát,

meghiúsítva ezzel ellenségei tervét és megmentve az életét; a borzalmas sánta ember meghalt, visszatért a porba, ahonnan egy gonosz erő kiszabadította, és meghalt az a kegyetlen vénember is, akit mesterének nevezett. A barlang összeomlott, mindörökre maga alá temetve őket. De hogy jutott el ide, épségben és sértetlenül? És mi van Svennel? Hol van Aeilin? Mi lett velük? Emlékezett rá, hogyan szorították Sven ujjai, miközben pokolian dübörögtek körülöttük a leomló sziklák, és a fekete víz görcsös rángásokkal zúdult be a földrengés nyomán nyílt hasadékokba. Fülébe csengett a kis morganesz hercegnő éles sikolya, aki ijedtében a karjaiba vetette magát... De utána semmi. Érezte, hogy valami magába szippantja, felemeli, aztán elveszítette az eszméletét.

Adel szemügyre vette tükörképét. Haja szépen megfésülve, arcán egyetlen karcolás sincs. Ösztönösen megérintette a vállát, ott, ahol a púpos tőre mély sebet ejtett rajta, de csak egy finom, fájdalomtalan sebhelyet érzett. Valaki megfürdette és ápolta. De hol lehet? Szemöldökét ráncolva közelebb hajolt a sima tükörhöz, amely nem üvegből, hanem egy vörösen-aranylón csillogó fémből készült. Visszatükröződése kissé megváltoztatta a kislány arcvonásait, szokatlan komolyságot kölcsönözve nekik. Adel magasabbnak látta magát, mint ahogy emlékezetében élt, ugyanakkor... igen, idősebbnek is. Mintha álmában hónapokat öregedett volna.

Piszkos, szakadt ruhái eltűntek, helyettük bokáig érő, könnyű, fehér ruha volt rajta. Csupasz lábát rugalmas bőrből készült szandálba bújtatták. A medál a nyakában lógott lánc végén; megszokott langymelege vigasztalóan hatott rá. Csuklóján a kígyó bámult rá ragyogó, kifejezéstelen szemeivel. Egy ékszer, egyszerű, tehetetlen ékszer...

Csak hogy ő látta, amint ez a kígyó felágaskodik és odakap.

Te vagy az, suttogta egy hang. Egy kicsit megváltoztál, de erősebb és okosabb vagy, bár még nem tudsz róla. Ügyeltünk a nyugalmadra, mivel jelenléted visszaadta számunkra a reményt.

Adel hátrahőkölt. A hang... a hang a TÜKÖRBŐL jött!

Ne félj! Itt senki nem akar bántani téged. Elég erősnek érzed magad ahhoz, hogy megtégy néhány lépést?

– Nos... igen, azt hiszem – dadogta Adel, aki még mindig nem tért magához a meglepetéstől, hogy egy tárggyal beszél.

A tükör halkán felnevetett.

Itt lehetnék egy pillanat alatt, de jobb, ha te jössz el hozzám. Az kevésbé lenne... felkavaró. Kövesd azt az embert, aki mindjárt megjelenik az ajtóban: ő majd elvezet hozzám.

A kislány összezavarodva megfordult. Két karcsú oszlop között megremegett egy kárpitdarab, mintha

könnyű szellő fújt volna rá. A szövet szétnyílt, egy alak tűnt fel, és mélyen meghajolt:

– Atlasz vár téged, kislány.

Atlasz? Az egyik könyvben, amelyből évekkel ezelőtt az apja olvasott fel neki, valóban esett szó egy bizonyos Atlasz nevű óriásról, akit Zeusz arra ítelt, hogy vegye a vállára az égboltot. Adel arra gondolt, hogy talán mégis meghalt és meseországba került, ahol a tükrök beszélnek, a mitológiai alakok pedig életre kelnek... Ha kilép ebből a szobából, talán még a könnyű léptű Artemisszel is találkozik, akit kutya farkája kísér, vagy Héraklésszel, aki fárasztó munkáival bíbelődik? Lélegzet-visszafojtva követte útikalauzát a szövevényes folyosókon, melyeket számos nyílás világított meg: ezek hol falak közé zárt kertekre nyíltak, hol olyan tájra, amelyről csak futó képeket tudott megragadni: egy hatalmas fenyőt, amelynek fenséges ágai ernyőformán terültek szét a magasban, egy színpompás madárrajt, amint a vakító kék égen szárnyal, egy templom oszlopait, amelyek megbújnak a virágokkal tarkított bokrok között. Néhány pillanatig mozdulatlaná meredett, hogy tekintetével követhesse egy őz szökellését a pázsiton, majd meggyorsította lépteit. A katona – aki rövid tunikája fölött ugyanolyan fémből készült mellvértet viselt, mint amiből a tükör is volt – nem fordult hátra. Kimért, szabályos léptekkel haladt előre, a számtalan elágazás egyikénél sem habozott. Amikor egy-egy napsugár a mellvértjére vetült, az olyan erősen

csillant meg, hogy úgy tűnt, a férfi vállait lángnyelvek ölelik körül.

Lépcsőkön mentek fel, belső udvarokon és teraszokon vágtak át, folyosókon haladtak végig, amelyekre tucatnyi ajtó nyílt. Adel lassan rájött, hogy egy igazi palotában van, a legnagyobb, amit életében látott. A chambord-i kastély, ahová hatéves korában látogatott el a szüleivel, vidéki háznak tűnt mellette; de az legalább tele volt élettel és nyüzsgéssel a történelem iránt érdeklődő látogatók és az építészhallgatók miatt, akik a Leonardo da Vinci által tervezett monumentális lépcsőházat jöttek lerajzolni. Ez a palota viszont furcsán kihalt és élettelen volt. Adel hiába hegyezte a fülét, semmit sem érzékelt a nagy házakban hallható zajokból: a sürgölődő szolgahadból, az istállóba vezetett lovak dobogásából, a kinyíló és becsukódó ablakokból, az emberi hangokból. Csak a számtalan szökőkút csobogása törte meg a csendet.

Az őr megállt az egyik ajtó előtt, amely semmiben sem különbözött a többitől.

– Megérkeztünk – mondta.

Ezután sarkon fordult, és elindult. Adel követte tekintetével; lába keményen csattant a talajon, karjai a járás ütemére mozdultak. Ahogy átvágott egy napfolton, a fény egy szempillantás alatt élő fáklyává változtatta...

Tett még egy gyors lépést, aztán... *köddé vált.*

Adel elfutott egészen addig a pontig, ahol még egy pillanattal azelőtt az őr volt, és minden irányba szétnézett.

Sehol senki. Körülötte világos kövekkel borított hosszú folyosók nyíltak. Mind kongott az ürességtől.

Izgatottan folytatni akarta kutatását, amikor egy suhogás a háta mögött arra készítette, hogy megforduljon. Az ajtó mozdult meg a sarokvasain. A kislány felsóhajtott – szeretett volna a végére járni ennek a titoknak, amely megerősítette abban az elképzelésében, hogy valóban a holtak birodalmába került –, de aztán visszament az ajtóhoz, és mozdulatlanul megállt a küszöbön.

Először nem látott semmit. A vele szemben lévő fal kőcsipkéhez volt hasonlatos: a napfény csak úgy áradt be a mindenféle alakú és méretű ablakokon át, arabeszket vetítve a vakítóan csillogó padlóra. Adel hunyorogva az arcához nyúlt; egy hosszú asztalt látott, imitt-amott néhány széket, ládákat. A helyiség egyik falát teljes egészében betérítette egy óriási térkép. Az asztalt papírtekercsek borították, hosszú, szürke toll állt ki egy hegyes szarvból faragott tintatartóból. Ez valakinek a dolgozószobája... Valakié, aki most ott állt a legnagyobb ablak, egy pompás boltív előtt.

– Isten hozott, Adel!

Adel ismét megborzongott. Ez a hang... ezt már hallotta valahol. De az olyan régen volt! Akkor még boldog, dédelgetett gyermek volt...

Nem. Ez lehetetlen.

Lehetetlen.

A férfi egy lépést tett előre. Középtermetű volt, de karcsú és izmos, fejét ős haj koronázta, hosszú ujjai

és bámulatosan élénkkék szemei voltak. Adel a döbbenettől szinte kővé dermedve látta, hogy a férfi elindul felé. Majd mindkét kezével eltakarta az arcát, és tagolatlan kiáltással térdre hullott előtte.

Az ismeretlen férfinapja arcvonásaira ismert!

Az éles szélű kovakő csapásai alatt a rozsdás szögek egymás után a földre hullottak. A kislány piszkos kezét higgadtan beletörölte a földtől és hamutól már amúgy is mocskos ingébe, kettőt hátralépett, és nekitámaszkodott a nedvességtől síkos falnak. Fogságának kezdete óta most először nem fázott; a győzelem mámorító érzése melegítette fel elgémberedett tagjait. Majd ő megmutatja nekik! Azt hitték, hogy büntetlenül börtönbe zárhatják, éhezteshetik, csendre kárhoztathatják? Nem látta ugyan az őt elrabló férfiak arcát, de hallgathatta beszélgetésüket az utazás végtelennek tűnő napjai során, amikor krumpliszákként hevert egy szekér mélyébe vetve, felpeckelt szájjal, gúzsba kötve, és összevissza zúzta-horzsolta magát a kocsi oldalának csapódva. Egy csapat büdös, ostoba és durva katona! Csak a

zsákmányból való részesedésükről beszéltek, ami majd lovaglásuk végén üti a markukat, sörös kupákról, melyeket egy bizonyos kocsmában fognak kiüríteni, ahol a szolgálólányok állítólag igencsak szolgálatkészek, meg a fegyverekről, amelyeket következő küldetésükre vásárolnak majd... Hegyi tájszólásban beszéltek, a nomádokéban, akik szülővárosának piacán rosszul megmunkált, mégis jelentős értéket képviselő drágaköveket – ametiszt- és kvarctömböket, csiszolatlan gyémántokat, smaragdot –, valamint agyagedényeket és lenvásznat árusítottak. Sejtették-e, hogy ő is ott van a karavánban, amely hajnalban áthajtott a várost övező legszélső falon? Fejedelmi váltságdíjat reméltek? No, azt bizony leshetik! Egyetlen éjszakát sem fog itt tölteni többet ebben a sötét és nedves toronyban!

A fogoly visszament előző helyére, és belekapaszkodott a falon középmagasságban rögzített rácsba. A cellának nem volt ablaka, egy légáramlat azonban eljutott hozzá abból a szűk föld alatti járatból, amelyet a rács mögött fedezett fel. Egy négyszögletes járat volt, elég széles ahhoz, hogy egy gyerek vagy egy kis termetű felnőtt átférjen rajta. Majdcsak elvezet valahová. Talán a konyhákhoz: többször is ételszag áramlott be a zárkába, megkorgatva lakójának éhes gyomrát, akinek csak egy-egy karéj kenyeret és egy korsó poshadt vizet löktek oda naponta kétszer. De sebjaj! Akkor is szerencsét próbál! Egyetlen pillanatra sem fordult meg a fejében,

hogy kudarcot is vallhat. A kudarcnak még a gondolata is ismeretlen volt számára. Kora gyermekkorától kezdve a legkisebb szeszélyét is kielégítették; miért fosztaná meg a véletlen attól, ami születése folytán járt neki?

Egyetlen mozdulattal kitepte a rácsot, és lerakta a fal mellé, a lába elé. Azután a sötét rés alá egy billegő zsámolyt állított, fölhúzódkodott a járáthoz, és mászni kezdett. Keze alatt a kő jéghideg volt, nemsokára meg is kellett állnia, hogy ráleheljen elgémberedett ujjaira. Valamivel távolabb a járat háromfelé ágazott. E kényelmetlen utak közül kettő erősen lejtett; a harmadik enyhe emelkedőben folytatódott. Habozás nélkül ez utóbbi mellett döntött. A puszta gondolattól, hogy egy még baljósabb föld alatti helyiségbe kerülhet, végigfutott a hátán a hideg. A kislány – akivel a börtönőrök durván és megvetően bántak, és akit hosszú hetek óta egyetlen emberi hang sem nevezett a nevén – letörölte arcáról a rárakódott pókhálókat, és összeszorított fogakkal folytatta útját.

Hamarosan sűrű, fojtogató sötétség borult rá. Süket csend vette körül. Csak a saját szívdobogását hallotta. „Hallgass! – kiáltott rá gondolatban. – Hallgass, szívem, mert *azok* ott meghallanak!” Múlt az idő, lehetetlen volt megmondani, hány perc telt el, az alagút egyre csak emelkedett. Őrült gondolat futott át a szökevény agyán: mi van, ha ezt a járatot csak azért fúrták ide, hogy csapdába ejtsék a foglyokat? És mi történik, ha ebből az erőd falaiba épített, kijárat nélküli útvesztőből újra csak a

kiindulópontához jut vissza? Az idők végezetéig fog keringeni a csend világában, vagy ami még ennél is rosszabb: belezuhan egy mérges kígyóktól hemzsegő gödörbe? Reménytelenül halálra vagy rabságra van ítélve? Képek kavaroztak előtte, az élet csillogó színeivel festett, mégis elérhetetlen képek: egy magas fűvel benőtt rét, egy kihalt tengerpart fövénye, melyen megtörnek a lassan hömpölygő hullámok, miközben egy madár lusta szárnycsapásokkal köröz az azúrkék égen, a szél lágyan cirógatja az arcát... ki kell jutni innen, friss levegőt szívní, mezítláb szaladni a szélben, szabadnak lenni!

Görcsök törtek rá, a földre roskadt, és kihányta soványka ebédje maradékát. Fényes villámok cikáztak a szeme előtt; a rettegéstől remegni kezdett. Kicsit odébb vonszolta magát, és éppen a száját törölgette, amikor egy durva hang észhez térítette.

– Megszökött a fogoly!

A kislány mozdulatlanra dermedt, és visszafojtotta lélegzetét. Azt hitte, hosszú utat tett meg, amióta elhagyta a zárkáját, az örök hangja mégis tisztán kivehetően jutott el a füléhez. Valószínűleg a szellőzőrendszer erősíti fel így a hangokat, futott át az agyán. Építész professzora mesélt neki azokról a régi palotákról, a Másik Világban, ahol a kandalló mellé állított kém tisztán hallotta az óriási terem túlsó végében elsuttogott hangokat. Akkoriban nem nagyon figyelt a magyarázataira. Vajon a katonák odalént meghallották-e? Valószínűleg nem. Mégis jobbnak látta, ha összehúzza magát, és nem mozdul.

– Ha Ő megtudja, fejek fognak hullani – dörmögte az egyik őr.

– Nagyszerű következtetés, Havnor! – röhögött a társa. – A félelem szinte még téged is megokosít! No, akkor mire vársz? Gyerünk, kapd el! Bújj be, te alacsonyabb vagy, mint én. Mehetsz nyugodtan, fedezlek!

Újabb röhögés.

– Az ember soha nem tudhatja egy ilyen vadóccal... Az effajta lányok csípnek, harapnak, karmolnak! Vigyázz a szépséges pofikádra, mert a menyasszonyod rád sem fog ismerni!

A szökevény szíve majd kiugrott a helyéből. Menekülni! Szökni kell! De hová? Még azt sem tudta, hol van. Maradjon itt, és várja ki tétlenül, hogy az üldözők sarokba szorítsák, akár egy vackába bújt rókát? Erről szó sem lehet! Nem szerzi meg nekik ezt az örömet. A dühtől új erőre kapva ismét kúszni kezdett. Egy kicsit távolabb a járat elkanyarodott, és hirtelen emelkedni kezdett; halvány fény szűrődött be hozzá, s a fénnel együtt csípős szagok csaptak az orrába: kihűlt zsír, rothadó krumplihéjak szaga, amihez még ennél is gyomorforgatóbb bűzök keveredtek.

A konyha! Óvatosan kidugta a fejét az egyik rács nélküli nyíláson, amely egy óriási tűzhely fölött volt. Senkit nem látott. Napfény szűrődött be az egyik csúcsíves ablakon át, valósággal lángba borítva a rézüstöket. Az árnyékok alakjából a kislány úgy ítélte, hogy késő délutánra járhat az idő. Sietnie kellett, mivel

nemsokára a szakácsok és a kukták nekilátnak a vacsorakészítésnek. A helyiség tágassága nem lepte meg, ahogy azon sem csodálkozott, milyen sok köteny lóg az óriási kandalló mellett sorakozó kampókon: egy palota méreteihez volt szokva, így fel sem tételezte, hogy egy kis lyuk szolgálhatna konyhául; nem látott hát semmi szokatlant ebben a fényűzésben. Pedig eddig csupán néhány őrral találkozott – mindig ugyanazokkal –, és a zajok, amelyek beszűrődtek a cellájába, csak megerősítették azt a bizonyosságát, hogy valamiféle erődítményben van – egy előretolt helyőrség roskatag romjaiban, ahonnan évszázadokkal azelőtt ősei az Első Királyság határát őrizték. Ezeket a bástyákat, amelyeket pontosan nem tudta, miért, sorsukra hagytak, az idők során vérszomjas kalózbandák, szolgálataikat bárkinek felajánló zsoldosok vagy szökött gályarabok szállták meg. Ez legalább közismert tény volt, s ez adott magyarázatot azokra az óvintézkedésekre, amiket az a néhány karaván tett, melyek nagy ritkán elhagyták Atlantiszt. Amik az ő esetében persze fabatkát sem értek, gondolta keserűen. A férfiak, akiket a konvoj védelmére toboroztak, némi tessék-lássék harc után szépen megadták magukat. Sőt, ami még rosszabb, abban a pillanatban, amikor erős férfikarok ragadták meg durván, úgy látta, mintha egyikük éppen pénzérméket számolgatott volna a markában.

Mintha mindez már régóta elő lett volna készítve...

A szökevény ügyetlenül kipríselt magát a járatból, és leugrott a földre, alaposan beütve a csípőjét a tűzhely sarkába. Gyorsan körülnézett, majd az ajtóhoz rohant. Nem zárták be kívülről; a kilincs az első nyomásra engedett. A kislány elindult előre a sötét folyosón, éberén fülelve a legkisebb zajra is. Minden kétséget kizáróan az erőd raktáraiban járt. Balra, az árkádok alatt, számos éléskamra és tároló nyílt, ahol nagy mennyiségű árut halmoztak fel: liszttel és szárított zöldségekkel teli kőedényeket, kisebb-nagyobb hordókat, kampókra akasztott húsdarabokat, de szőnyeget, edényeket, ládákat, rég elfelejtett istenek elgondolkodó vagy megcsönkített szobrai, egy egész város zsákmánya volt itt felhalmozva a poros félhomályban. Egy másik helyiségben félelmetes fegyverek kaptak helyet: görbe kardok, pengéjük csaknem akkora volt, mint egy tízéves gyermek, horgas végű lándzsák, egy sor új fényesre csiszolt fából, kétoldalt tegezekkel, melyekből fekete tollú nyílvesszők kandikáltak ki. E fegyverraktár végében egy alacsony ajtó félig nyitva állt. A szökevény gyorsan kilépett rajta, behúzza maga mögött az ajtó szárnyát. Ha sikerülne eltorlaszolni valammivel, akkor némi előnyre tehetne szert üldözőivel szemben... De a kis udvar, amelyre kijutott, üres volt. Magas falak vették körül, a beléjük vágott ablakok olyanok voltak, mint megannyi éles foggal teli, vérszomjas száj. Szemben alacsony boltív törte meg a falat; mögötte valami folyékony felszínt látott csillogni – mocsár tán? vagy folyó?

„Ha folyó, akkor megmenekültem – gondolta. – Majd a víz alatt úszom, amíg ki nem jutok a város falai közül... Ó, Poszeidón, vezesd lépteimet!”

Előrelendült – de nyomban mozdulatlanná is dermedt.

Valaki figyelte. Egy fehér, kifejezéstartalan maszkot viselő arc tűnt fel az egyik ablakban. Élénkvörös hajzuhatag omlott a nő vállára – merthogy kétségkívül nő volt ez az alak, egy fekete ruhás nő, hosszú, finom kezét egymáson nyugtatta maga előtt.

Tekintetétől a kislány reszketni kezdett, akár a megbűvölt madár. Ereje elhagyta, lábai nem engedelmeskedtek. Kezével gépiesen a medáljához nyúlt, ez volt az egyetlen értékes tárgy, amit meghagytak neki. A karperecét éppúgy elvették tőle, mint azt a tört, amelytől apja utasítására soha nem vált meg. Bénultan nézte, amint az örök végigfutnak a folyosón, hallotta az egyre fenyegetőbbben közeledő csizmák tompa dobbanását.

– Tényleg azt hitted, hogy megszökhetsz?

A hang mély volt és halk, egyáltalán nem gúnyos. Inkább csodálkozó.

Aztán a nő levette álarcát. Mozdulatlan arca olyan volt, mintha elefántcsontból faragták volna.

A szökevény minden erejét összeszedve kiszakította magát a rászegeződő zöld szempár hipnotikus fogságából, és a boltív felé futott. Nyomában nevetés harsant; rövid vezényszó hallatszott, és egy kapurostély zuhant le pontosan előtte.

Ugyanebben a pillanatban a fegyverraktár ajtaja kicsapódott, és egy dühös, lihegő katona ugrott elő:

– Hát itt vagy, бүдös kölyök! – szitkozódott. – Majd én...

– Ne bánts!d!

A férfi ütésre lendülő keze megállt a levegőben. Arcáról patakokban csurgott a veríték.

– Ez a lány mindennél értékesebb nekem – folytatta a dallamos hang. – Magától ide fog jönni hozzám... minden erőszak és kényszer nélkül.

Az ismeretlen nő kinyitotta a száját. Hosszú fekete ködcsóva tört elő belőle, lassan lekígyózott a fal mentén. A kislány érezte, amint körülfonja lábát; félelmében és meglepetésében felkiáltott. A csóva lágy volt, hideg és enyhén tapadós. Elborzadva próbált megszabadulni tőle, de a könyörtelen kötelék még szorosabban fonódott köré, szinte levegőt sem kapott.

– Ne mozogj! – sóhajtotta a nő. – Különben kénytelen leszek megölni téged. És ezt nem szeretném... legalábbis nem most.

A köd a fogoly vállait is beborította, majd a csuklóiköré fonódott.

– Jól van... Gyere ide hozzám...

A kislány ekkor magatehetetlenül felemelkedett, felszállt a levegőbe, az ablak felé, amely mögött mozdulatlan ünnepélyességgel ott állt a feketébe öltözött alak.

– Nem akartalak megijeszteni.

Adel a keze fejével letörölte könnyeit.

– Nem ijesztett meg – mormogta. – Maga...

– Tudom. Számítottam rá, milyen sokkolóan hat majd rád ez a hasonlóság, de nem kímélhettelek meg tőle. Nem az apád vagyok, Adel, csupán... a tükörképe, bizonyos értelemben. Az én nevem Atlasz. Sok mindent el kell mondanom neked... de ehhez idő kell, ezért helyezzük magunkat kényelembe, jó?

Gyengéden egy padhoz vezette, melyet selymes, hosszú szőrű takaró borított.

– Kecskéink gypja messze földön híres – magyarázta. – Takácsaink olyan finom vállkendőket szőnek belőle, hogy át lehet húzni őket egy kislány gyűrűjén,

és olyan melegek, hogy még a legkeményebb teleket is át lehet vészelní bennük.

Ő maga egy támla nélküli karosszékben foglalt helyet, amelynek karfáiba oroszlánfejeket faragtak.

– Bizonyára éhes vagy. Már intézkedtem, hogy készítsenek neked uzsonnát...

Tapsolt egyet. Az ajtó szinte azonnal elfordult sarokvasain, és egy fiatal nő jelent meg, kezében tálcával, amit egy alacsony asztalkára rakott le. Adelnak feltűnt, hogy ő is könnyű, földig érő, halványzöld ruhát visel, amelyet a vállán egy háromágú szigonyt formázó kis brass fogott össze. Kontyba font haját kendő tartotta. Amíg a teendőjét végezte, lesütötte szemét; amikor azonban felemelte a fejét, rápillantott Adelra, és akarata ellenére összerendezte.

– Igen – mondta Atlasz, aki észrevette a lány önkéntelen mozdulatát. – Ő az, Kalliszta. Ő az, akit várunk. Számítok rád, hogy a hír ne keljen túl gyorsan szárnyra...

– Hallgatni fogok róla, uram – válaszolta halkan a szolgáló.

– Tudom, és megbízom benned. Most elmehetsz.

A fiatal lány meghajolt, és csendben távozott. Adel csak most érzékelte, hogy farkaséhes. Mikor evett igazán utoljára? A tehervonatban, amely Észak-Svédországba vitte, csak félig volt eszméleténél: időnként Sven és Aeilin rávették, hogy nyeljen le néhány falat nyers halat, melynek sós ízétől felkavarodott a

gyomra. De aztán? Aztán már nem akart emlékezni semmire... Visszafojtva vágát, hogy mohón rávesse magát az elé rakott tálakra, vendéglátója felé fordult:

– A társaim... Velük...

Atlasz arca széles mosolyra derült.

– A társaid? Arról a kis bestiáról beszélsz, aki sakkban tartja az őrségem katonáit? Arra gondoltam, kinevezem a hadsereg élére... Mi is a neve? Allyn?

– Aeilin – helyesbített Adel, aki csaknem elájult a megkönnyebbüléstől.

– Az az. Egy morganesz. Hallottam már erről a népről, de el kell ismernem, hogy e fiatal teremtés jelleme messze túltesz az általam eddig összegyűjtött legszínesebb meséken is. Ami pedig a fiút illeti...

– Sven.

– Nem volt alkalmam kideríteni a nevét, mert még mindig alszik, mint a bunda. Amikor ti, a Másik Világból való emberek átjöttek a Kapun, meglehetősen hosszú pihenésre van szükségetek. A morganeszekkel persze egészen más a helyzet.

– De hogyan...

A kérdések egyszerre tolultak Adel ajkára, azt sem tudta, melyikkel kezdje.

– Csak mindent szép sorjában! Most egyél, nyerd vissza az erődöt! Amíg eszel, addig majd én beszélek. Aztán majd felteheted az összes kérdést, ami közben eszedbe jut. Jó lesz így?

A kislány bólíntott, és az egyik szőlőlevelekkel kibélelt tálból kivett egy süteményt, amelynek édes illatától összefutott a nyál a szájában. Csodálatos mézíze volt, és az illatos füvek csak fokozták zamatát. Szép kék színű, áttetsző serlegekben füge, olíwabogyó, szardella és Adel számára ismeretlen apró magok voltak.

– Azok ott pörkölt csillagfürtmagvak – magyarázta Atlasz. – Előszeretettel rágcsáljuk borivás közben, a hosszúra nyúló nyáresti beszélgetések során... Ez meg itt mézzel kevert friss birkasajt. Abban a lapos tálkában pedig egy helyi különlegesség van, a *cyceon*: forrásvízzel feleresztett, mentával ízesített árpakása. Gyanítom, Kalliszta valami titkos bájitalt is kever bele, mert az ő *cyceon*ja még a legnehezebben forgó nyelveket is képes megoldani; szellemessé teszi az ostobákat, a szerelmeseket pedig felruházza azzal a bátorsággal, ami hiányozni szokott belőlük, amikor szerelmet akarnak vallani... de ez nem tartozik ide.

Atlasz aranyló folyadékot töltött egy szarupohárba, melynek füle kosfejet mintázott.

– Idd meg! Ez a nektár enyhíteni fogja a fájdalmaidat...

Kimutatott a tájra, melyet a számtalan ablakon át látni lehetett: egy bástyán túl cseréptető s házak sorakoztak, egyszerű, fehérre meszelt falú házak, és nagyobb épületek, amelyek homlokzatát egyenes vonalú oszlopsorok díszítették. A várost övező falat fémlemek borították, amelyekről visszaverődött a fény.

– Ez itt Atlantisz – mondta. – A titokzatos földrészt anyavárosa, amelyet édesapád annyira keresett, hogy még az életét is feláldozta érte... Sajnálom, hogy ilyen közel jutott hozzánk, és mi nem tehattünk semmit azért, hogy megmentjük.

Adel érezte, hogy jókora gombóc kezd kialakulni a torkában, és gyorsan nyelt egyet.

– Feltételezem, hogy egy kicsit ismered a történetünket, legalábbis a kezdeteit; a ti világotokban Atlantisz lakóinak büntetése legendává vált. Ezt a várost maga Poszeidón alapította. Ő fakasztotta a talajból szent forrásainkat. A város fölé magasodó hegyen élt abban az időben egy Evenor nevű férfi és felesége, Leukippa. Volt egy lányuk, Klitó, a legszebb, legcsábosabb minden halandó közül... Amint az isten megpillantotta a fiatal lányt, azonnal beleszeretett. Szerelmükből tíz gyermek született...

– Emlékszem erre – szólt közbe Adel. – Ez benne volt apám jegyzetfüzetében. A Tíz Királyság tíz királya.

– Így van. A legidősebbet, Atlaszt, e sziget királyává koronázták, amelyet később saját neve után Atlantisznak nevezett el. Ikertestvére, Gadir, a Gadiri Királyságot kapta örökségül, amiről később majd még mesélek neked, de az összes többi fivére is hatalmas területeket kormányzott.

– Atlasz? Azt akarja mondani, hogy... maga...

A király elmosolyodott.

– Nem, nem vagyok olyan öreg, még ha meg is élttem már néhány évszázadot a ti világotok időszámítása

szerint. Minden király elsőszülött fiára hagyta a nevét, ez már nemzedékek óta így szokás. És nemzedékek óta a tíz uralkodó öt-hat évente találkozik, hogy áttekintsék a közügyeket, új törvényeket hozzanak, és megújítsák kölcsönös hűségesküjüket. Pontosabban csak *találkozott*. A dolgok sajnos ugyanis megváltoztak.

Elhallgatott, arca elkomorult, mintha fájdalmas emlékek jutottak volna eszébe. Adel elrágcsált néhány csillagfürtmagot, és várt. Nem tudta levenni szemét a vele szemben ülő férfiről: apja csodálatosan feltámasztott képét látta maga előtt. Fájdalmas mohósággal nézte, képtelen volt megkülönböztetni a lelkén átviharzó érzéseket – egyszerre kavargott benne boldogság és szenvedés. Az illúzió annyira tökéletes volt, hogy egyetlen másodpercig valóságnak is hihette. De ennek az örömnak keserű íze volt, felélesztette bánatát, megsokszorozta sajnálkozását.

– A ti egyik leghíresebb ókori filozófusotok, Platón – folytatta a király –, leírta annak a háborúnak a krónikáját, amely szembefordított minket Athénnal. Pontosán meg is fejtette az okát: Atlantisz lakóinak szívében a kapzsiság felülkerekedett a mértékletességen, a hatalomvágy legyőzte a bölcsességet. Mindenünk megvolt, de nekünk még több kellett. A tíz király összegyűjtötte hadseregét, és rátörtek a görög nagyvárosra, hogy elrabolják kincseit... Biztosra vették, hogy győzni fognak, mégis megalázó vereséget szenvedtek. A hellén katonák visszaverték Atlantisz hadait, s azok fejvesztve

vonultak vissza a szigetre, amely nagyobb volt, mint Líbia és Ázsia együttvéve. Ez a vereség tanulságul szolgálhatott volna a népünk számára, az istenek azonban másképp döntöttek.

Atlasz felállt, és tett néhány lépést. Zihálva szedte a levegőt.

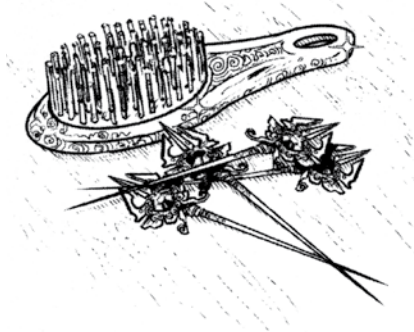
– Zeusz úgy döntött, hogy megbüntet minket. Összehívta a többi istenséget a lakóhelyén, amely a világegyetem középpontjában helyezkedett el, és azt mondta nekik, hogy...

Odalépett egy asztalkához, és felvett egy kézirattekercset.

– Ezekkel a szavakkal végződik Platón szövege. E szavak valószínűleg oly irtózatossá voltak, hogy soha senki emberfia nem szerezhethet tudomást róluk. De hogy mi történt azután, azt elmondhatom neked: a föld megremegett, a tenger elárasztotta és elpusztította a termékeny síkságokat. Rettentő szélvihar kerekedett, magával ragadta a háztetőket, úgy sodorta el a fákat és a templomokat, mintha szalmából lettek volna. Egyetlen szerencsétlen nap és éjszaka leforgása alatt a gőgös Atlantisz a tengerbe süllyedt, és örökre eltűnt az emberek tekintete elől. De az emlékezetükből nem tűnt el.

Adel kicsit zavartan pillantott körbe: a nap ragyogott, enyhe, langyos szellő cirógatta az arcát. A palota, Atlasz, ő maga – minden *valóságos* volt. Vagy annak tűnt.

– Nem értem – mormogta.

4

– Nagyon szép vagy... amikor tiszta vagy.

Az eléje rakott tükörben a vörös hajú kislány szemével követhette a csillogó gyűrűkkel ékesített, vékony, sápadt kezek mozgását. A varázslónő, aki a magasba emelte őt a szájából kibocsátott ködcsíkkal – oly könnyedén, mintha csak egy pihét fújt volna le az ablakpárkányról –, elővett egy ezüst hajkefét, és fésülni kezdte vele a haját. A kefe lágyan járt fel s alá a hajában; valahányszor végigsimított lehajtott tarkóján, a fogoly úgy érezte, csökken félelme és szorongása. Előzőleg fekete fátylas szolgálólányok fürdőt készítettek neki, megmosdatták, megtörölgették, megmasszírozták, és pompás ruhákba öltöztették, melyek igen csak eltértek azoktól, amiket eddig viselt: több szoknyát is fel kellett vennie a bokáján összekötött nadrág

tetejére, térdig érő hímzett tunikát kapott, föléje pedig egy vastag szaténból készült, prémmel bélelt, ujjatlan köpönyegfélét. Egy tálban forró levest adtak neki; mi alatt ezt apró kortyokban szürcsölgette, az egyik szobalány ott állt mellette szalvétával a kezében, hogy ha kell, megtörölje a szája sarkát. Majd egyetlen jelre az összes lány mélyen meghajolt, és elhagyta a helyiséget.

– Miért vannak lefátyolozva?

– Hogy rútságuk ne sértse a szememet.

A fogoly csodálkozó tekintetét ismét a tükör felé fordította.

– És én? Engem is arra fog kényszeríteni, hogy...

– Te...

A feketébe öltözött hölgy hűvös kezével megsimogatta az arcát.

– ...Te hasonlítasz rám. Eddig még soha nem láttalak, és mégis tudom, hogy már találkoztunk. Egy másik életben talán. Mi ketten nagy dolgokat fogunk véghezvinni...

A hajkefe lassú tánca folytatódott. Legyűrhetetlen álmodás kerítette fokozatosan hatalmába a kislányt. Feje lehanyatlott, szempillái elnehezedtek; csodálatosan érezte magát. Szökési kísérletét már nevetségesnek találta: ez a nő nem akar neki semmi rosszat. Épp ellenkezőleg, azt akarja, hogy osztozzon vele hatalmában, részese legyen kalandokkal és hódításokkal teli életének... De miért? A hasonlóság miatt, amit

megállapított, miközben kettőjüket szemlélte az ezüstösen csillogó tükörben?

– Okos vagy, kifinomult, érzékeny...

A varázslónő kitalálta volna a gondolatait?

– Csupa faragatlan, szószátyár és haszontalan ember vesz körül. Szükségem van valakire, aki olyan, mint te... aki gondolkodásom visszhangja lesz, osztozik merész terveimben!

A hízelgő szavak gyógyírként hatottak a fogoly kislány feszült idegeire, aki előzőleg jó néhány éjszakát töltött álmatlanul. Ellazult, rejtélyes elégedettségerzet töltötte el. Mivel hercegnőként nevelkedett, gyermeki hiúsága azokból a dicséretekből táplálkozott, amelyekkel egészen elrablásáig bőven elhalmozták. Úgy fázott abban a borzalmas zárkában! Annyira magára hagyták, őt, aki azelőtt soha egyetlen lépést sem tett a körülötte sürgölődő szolgák hada nélkül! A nő hangja olyan dallamosan csengett... És a keze, amely letette a hajkefét, hogy a haját koszorúba fonja, nem olyan durva és ügyetlen, mint a dajkájáé. Ha az anyja élt volna, neki is ugyanilyen ügyes, megnyugtató mozdulatai lettek volna. Az édesanyjának, akinek soha nem látta az arcát...

A királynő éberségét nem kerülte el foglyának zavardottsága. Egy drágakövekkel díszített dobozkából négy hajtút vett elő. Nagyon szép hajtúk voltak, szinte már ékszeresek: fejüket piciny briliánsokkal övezett fekete gyöngy díszítette. Az első lassan belenyomta a rézcsillogású

hajkoronába; a kislány abban a másodpercben megfeledkezett összes maradék félelméről és bizalmatlanságáról. A másodiknál elfelejtette, hogyan került az erőd falai közé; a harmadiknál szülővárosának képe törlődött ki emlékezetéből, és amikor a varázslónő a negyedik hajtút is beleszúrta, már a tulajdon nevét sem tudta felidézni.

– Hogyan nevezzek el? – sóhajtotta a Fekete Királynő. – Szegény eltévedt báránka, aki hamarosan érezni fogod a farkasfogaidat... Az én számomra te... Até¹ leszel. Tetszik neked ez a név?

A kérdezett mosolyogva bólintott.

– Até... az én... *lányom* – tette hozzá a királynő, elakadva ennél az utolsó szónál.

Szeme fátyolos lett, és a szenvedés hulláma futott végig gyönyörű arcvonásain.

– Mi a baj, anyám? – kérdezte csodálkozva Até.

– Semmi, semmi... csak egy pillanatig mintha egy kislányt láttam volna, aki rád hasonlított. Itt állt, ugyanezen a helyen...

Összeszedte magát, vállon ragadta a lányt, és mélyen a szemébe nézett.

– Felejtsük el ezt! Mostantól fogva senki nem választhat el minket egymástól. A sorsomat visszavonhatatlanul a tiedhez kapcsolom...

¹ Até: az ógörögben ez a szó azt jelenti: „eltévelyedés”. Até félelmetes istenség, aki az emberek fejére telepszik, és a leggonoszabb cselekedetekre sarkallja őket.

Azzal kinyitotta a száját, ahonnan ismét vékony ködshalag tört elő. De Até ezúttal nem érzett félelmet. A ködshalag megnyúlt, és vékony gyűrűvé alakult.

– A jobb lábadat! – parancsolta a Királynő.

A kislány érzéketlenül felhúzta egy kicsit a szoknyáját. A gyűrű ráfonódott a karcsú bokára, majd eltűnt.

– Mindig ott van, még akkor is, ha nem látszik – mondta a varázslónő. – Biztosabban hozzám köt, mintha mindketten ugyanazzal a lánccal lennének összekötve... Ha elhagyod a palotát, ha eltávolodsz tőlem, kegyetlen fájdalmat fogsz érezni. Olyan lesz, mintha egy óriási sas horgas csőrével szagatná a mellkasod és kitépné a szívedet!

– De hát miért akarnék tőled elmenni, anyám? – kérdezte nyugodtan a kislány.

Hangja magabiztosan csengett, tekintete tiszta volt.

– Jól van! – suttogta a királynő.

És egy már-már gyengéd csókot nyomott védenca homlokára.

CHRISTINE ÉS MADELEINE FÉRET-FLEURY

ATLANTISZ

2. A Fekete Királynő

Adel eltűnt szüleit keresi, mikor rátalál a Kapura, amelyen át Atlantiszba, az elsüllyedt földrészre lehet jutni.

Poszeidón városában Atlasz király fogadja, aki döbbenetes módon hasonlít eltűnt édesapjára.

A kislány megtudja, hogy az atlantisziak világa nap mint nap egy párhuzamos valóságból táplálkozik: minden egyes lakójának van egy hasonmása az emberek között.

Míg Atlasz király Pullman professzor alteregója, leánya, Léda a megszólalásig hasonlít Adelra. Lédát éppen kicsivel Adel érkezése előtt rabolta el a Fekete Királynő, hogy neki köszönhetően egyedül uralkodhasson a Tíz Királyság felett.

Adel az egyetlen, akinek hatalmában áll megmenteni Atlantiszt. A küzdelem azonban nehéz lesz, mivel saját hasonmásával, Lédával is szembe kell szállnia.

**ADEL PULLMAN KÜLÖNÖS
KALANDJAI FOLYTATÓDNAK.**

Tízéves kortól ajánljuk!

2 699 Ft

ISBN 978 963 245 579 2

9 789632 455792

 Könyvmolyképző Kiadó